

PRECS I PREGUNTES

Per un govern honrat

Veig aquest text a la pantalla de l'ordinador i em pregunto quin haurà estat el resultat de les eleccions de –per a vostès– diumenge passat. Però, al capdavant, això no té cap importància.

El que és essencial és començar a superar amb urgència les limitacions enormes a què està sotmesa la democràcia dins les fronteres de l'estat espanyol. La famosa transició ens ha deixat un sistema polític basat en l'autoritarisme i la manca d'escrúpols a l'hora de governar. Tothom sap que els partits es financien *irregularment*, un eufemisme que s'utilitza en les redaccions per no haver d'escriure el terme *corrupció*. És del domini públic que els mitjans de comunicació públics estan intervinguts pels partits i que els privats reben diners discrecionalment i segons simpatia. És ben conegut que els partits polítics alliberen gent que treballa per a ells a base de pagar-los sous des de les diverses administracions... D'una manera o altra, tots tenim coneixement, directe o indirecte, de quin és el sistema en què ens movem.

Doncs ara és el moment en què ens hem de plantejar fer una passa més enllà. Ja està bé de protegir interessos personals i de classe a base de dir a la televisió que estan treballant per Catalunya (els uns) o per al poble (els altres). Entre tots hem de tenir la ingenuïtat suficient per combatre el seu cinisme. És el moment de no posposar cap debat, de deixar molt clar al pròxim govern que tot es pot revisar, que ja no valen les excuses de sempre, ni la frase aquella que serveix per a tot (“jo jugaria net, però no puc per culpa dels altres”). Tots plegats tenim l'obligació, d'una vegada per totes, d'exigir que compleixin els seus programes electorals. I des del primer dia.

Salvador Cot

La crònica

La molèstia catalana franco-espanyola

Dissabte, 8 de novembre

França ja es preocupa pels catalans.

Prop de 3.000 persones van participar en la cloenda del Correllengua 2013, organitzat per la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) i la Federació d'Entitats per la Llengua i la Cultura. Coincidint amb aquesta mobilització, el setmanari francès *L'Express* dedica el tema de la portada a un reportatge especial sobre els catalans: “*Jusqu'où iront les Catalans?*” (“Fins on aniran els catalans?”). El títol ja dona pistes de com va la cosa. Recorda prou la premsa “constitucionalista-demòcrata-no-nacionalista” d'Espanya. El periodista escriu en l'entrada: “Formats per Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, amb el suport de l'alcalde de Perpinyà, Jean-Paul Alduy, els catalans assetgen tots els àmbits dels dominis de la vida política, econòmica i cultural. Fins on?”. L'estat francès, doncs, es posa les piles.

Dilluns, 10 de novembre

Un regidor de principis.

El regidor independent i de nacionalitat britànica de l'Ajuntament de Xàbia Tony Cabban assegura en unes declaracions al diari *The New Entertainer*: “Per principis no conteste a cap pregunta en valencià als plens.” Cabban és regidor de Serveis i té dedicació exclusiva, per la qual cosa cobra 50.500 euros l'any. La Coordinadora per l'Ensenyament en Valencià (Cappev) i la Federació Escola Valenciana reaccionen i reclamen a l'alcalde de Xàbia, del PP, que retire totes les delegacions al regidor per considerar el fet “senzillament inadmissible”. La resposta del regidor és també aclaridora. Diu que no contesta perquè li costa traduir i pensar la resposta, i assegura que està aprenent la llengua en les hores lliures. No n'hi deu haver tingut gaires (d'estones lliures) fins ara.

Dimarts, 11 de novembre

Douglas, Mallorca i 4,4 milions. *Toma el dinero y corre.* Michael Douglas ven

un espai suposadament cultural a Valldemossa, Mallorca (on té una de les residències de descans), al Govern balear per 4,4 milions d'euros a canvi, també, de fer *bolos* promocionals en favor de Balears en cinc fires turístiques. La primera, la setmana passada, a Londres, va ser un èxit total: la premsa britànica ignorà olímpicament Douglas. És la mateixa estratègia per gastar diners públics que Eduardo Zaplana va fer amb Julio Iglesias. Tirar els diners.

Una altra vegada serà. Els projectes de l'AVE Madrid-València i del corredor mediterrani al sud de Tarragona no entren finalment dins de la llista de 56 projectes que la Comissió Europea aprova per impulsar el creixement econòmic. La CE diu que no considera altament prioritari, a l'hora de rebre finançament, aquests dos projectes. En canvi, la pressió dels governs espanyol i portuguès permet incloure en la llista, a última hora, l'AVE Lisboa-Madrid i la connexió en alta velocitat entre Madrid i Vigo. Una vegada més, el corredor mediterrani s'haurà d'esperar. I la ja famosa unió de València amb la capital de l'estat continuarà dormint el somni dels justos.

La Biennial, sempre polèmica. La negativa de les Corts Valencianes a fer públics els sous dels responsables de la Biennial de València i les despeses que ha comportat per a les diverses institucions públiques i privades que hi han participat ha tornat a demostrar la manca de transparència en els comptes de la ja de per si polèmica Biennial. Mentre els socialistes sol·liciten a la Sindicatura de Comptes una auditoria exhaustiva per aclarir les despeses, Consuelo Ciscar, secretària autonòmica de Cultura, diu que “no té en ment” els salaris de l'equip responsable de l'esdeveniment. És clar que no.

Dijous, 13 de novembre

Bufes constitucionals. El president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, continua amb la seva afició

A l'esquerra, l'actor Michael Douglas, que serà l'encarregat de promoure les Illes Balears a l'exterior. L'expresident Zaplana també va triar un superfamós com Julio Iglesias per publicitar les magnificències de la "Comunidad Valenciana". Això sí, amb escassos resultats. El president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, dalt, celebra els vint-i-cinc anys de la Constitució d'Espanya a la seva manera.

d'historiador *amateur*. En una conferència per a celebrar els vint-i-cinc anys de la Constitució espanyola, aquest jutge historiador explica que, quan Franco, "la immensa majoria dels espanyols era franquista". Però la seva troballa anava més enllà. Segons hem pogut saber de la gran boca d'aquest grandíssim... magistrat, "ningú rebia Franco com els catalans". És a dir, que els més franquistes de les ibèries eren els catalans, vaja.

Llàstima que el descobriment hagi arribat amb més de setanta anys de retard. Potser ens hauríem estalviat la brutal repressió contra uns quants centenars de milers de persones. I milers de persones -inclòs un president de la Generalitat de Catalunya- haurien arribat a velles, per comptes de ser executades "per error". Però, és clar, Franco no sabia que els catalans l'estimaven tant.

Bones notícies per a Almussafes. La direcció de Ford Europa confirma que la factoria d'Almussafes (Ribera Baixa) s'encarregarà, juntament amb la planta

de Saarlouis (Alemanya), de fabricar el nou Ford Focus.

Aquesta notícia confirma l'aposta de Ford per la fàbrica valenciana, donat el procés de reestructuració i acomiadaments que la multinacional ha aplicat durant tot l'any per tal de sanejar els comptes. La ciutat de la Ribera continuarà produint els models Ka, Fiesta i Mazda2.

Divendres, 14 de novembre

L'OCB contra el Govern balear. En relació amb el retall del pressupost en normalització lingüística [vegeu pàgina 42] anunciat pel Govern balear, i que se suma a d'altres actuacions (anunci de televisió autonòmica, decret de funcionaris...) que persegueixen el bilingüisme, l'Obra Cultural Balear (OCB) ha anunciat, a través del seu president, Antoni Mir, una campanya de recursos judicials i mobilitzacions ciutadanes en defensa del català. I és que les primeres mesures de Jaume Matas ja fan estralls.

Setge a les caixes

El poder polític, que tanta complaença ha demostrat amb els desitjos i capricis de la banca privada, Déu sap si com una quota més per a amortitzar els crèdits electorals, s'ha llançat sense cap elegància sobre les caixes d'estalvi. La història contemporània ha demostrat que els suposats liberals s'han revelat com els més grans intervencionistes a l'hora de clavar-li mà a les estructures alienes a l'organigrama administratiu. Pel que fa a l'estalvi, no ha estat només cosa de fixar el marc de referència per a inversions i polítiques d'auxili al sector públic. Davant l'extinció dels recursos i de la magnitud del deute, el poder polític, allà i ací, ja fa temps que ha pensat a rematar el cop i buidar les caixes.

La resposta, tanmateix, ha estat distinta i conseqüent amb la maduresa de les respectives societats: la del nord i la del sud. Ací fa temps que van perdre la vergonya. Mitjançant la intervenció directa del Govern autonòmic, les caixes van arriscar el futur i de poc que no van convertir-se en un compte de despesa més de l'escalador líder del PP al País Valencià, ara a la recerca i consolidació de nous mercats polítics a Madrid.

A Catalunya, en canvi, l'intent de la Generalitat de controlar l'obra social -l'únic departament que encara té present els interessos dels impositors- ha posat en peu de guerra els responsables de les institucions financeres.

Fins el punt d'impugnar la mesura, a poc que el Govern català hi faça una passa més. Mentre dalt planten cara, a baix paren el llit i demanen què més vol el senyoret. La fonètica no és l'únic element diferencial als Països Catalans.

Manuel S. Jardí